

САЙТ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» В ІНТЕРНЕТІ
WWW.COSSACKLAND.ORG.UA

Козацький край

Лівобережжя

№ 10 (127),
жовтень 2023 року

ЗОЛОТОНІСЕЦЬ — У ЦЕНТРІ «ОНОВЛЕНОЇ КАРТИНИ ЗАПОРОЖЦІВ»

112 окрема бригада тероборони ЗСУ за допомоги французького фотохудожника Емеріка Луїссета осучаснила легендарне полотно художника Іллі Рєпіна «Запорожці пишуть листа...». В центрі фотокартини, яка вже стала популярною у міжнародних інформантств — Роман Грибов, прикордонник із Золотоноші, якого називали автором фрази «Русській воєнний корабель, іді...»

ФОТОФАКТ

Світлина з фейсбук-сторінки черкащанина Дмитра Кухарчука, командира батальйону Третьої окремої штурмової бригади ЗСУ.

На цьому фото в центрі – полонений у жовтні 2023 року під Бахмутом "великоросс", комбат із 72-ї бр. вє росії, позивний "Шайтан". Обабіч нього - два комбати з української 3-ї ОШБр, черкащани "Сліп" і "Ролло".

Той, що в центрі, згідно задуму кремля, мав розповісти їм про "преїмуцтва руского міра і духовних скреп"...

У ЦЕНТРІ «ОНОВЛЕНОЇ КАРТИНИ ЗАПОРОЖЦІВ» — МОРСЬКИЙ ПІХОТИНЕЦЬ ІЗ ЗОЛОТОНОШІ

Роман Грибов, захисник острова Зміїного родом із Золотоноші на Черкащині, який взяв на себе відповідальність за знамениту фразу «Русській воєнний корабель, іді на...», став прообразом головного персонажа «осучасненого» варіанта картини Іллі Рєпіна «Запорожці пишуть листа турецькому султанові».

Французький фотомитець Емерік Луїссет назвав свою фотокартину «Здалеку я чую відповідь козаків». В основному «моделями» для фотороботи стали бійці 112-ї бригади територіальної оборони. Але замість репінського отамана Сірка на своїй фотокартині Емерік не бачив нікого іншого, аніж золотонісця Грибова. Француз, який добре знає українську історію і легенду, яка приписує кошовому запорожцю Сірку авторство образливого для ворожого правителя листа, побачив у фразі «Русській корабель, іді на...» пряму аналогію тому, як українці в усі часи поведуться в момент крайньої небезпеки...

«Тоді як війна, спрямована на завоювання української території,

очевидна для всіх і її засудження є відносно консенсусним у Європі, значно підступнішою є війна, яка розгортається навколо контролю над історією та культурою. (Ця війна) залишається маловідомою, і багато європейців стають причетними, часто несвідомо, до поширення цього російського колоніального будівництва. Культура — це зброя на великому полі битви, давайте не забувати про це», — написав на своїй сторінці у соцмережі Емерік Луїссет.

До речі, мало хто знає, що знаменитий «Лист запорозьких козаків турецькому султанові», сюжет якого Рєпін використав для найзнаменитішої своєї картини - в українських, російських і німецьких джерелах XVII століття спочатку називався «Листом ЧИГИРИНСЬКИХ козаків» - і тільки століттям пізніше замість чигиринців авторство листа почали приписувати запорожцям. До речі, сам Рєпін згадував про те, що частину колоритних типажів для прообразу персонажів цієї картини він знайшов на ярмарку саме в Чигирині - це були місцеві косари,

На осучасненій французьким фотографом картині у ролі кошового отамана – золотонісць з сигаретою замість люльки, а «писар», якому він надиктовує нахабно-веселі слова, адресовані ворогу – вже не з пером і чорнилами, а з рацією, як це було на острові Зміїному...

які очікували найму на роботу...

«Козацький край» вийшов на зв'язок з морським піхотинцем Романом Грибовим, який зараз воює на південному напрямку. У своєму коментарі для нашого видання воїн зазначив, що гордий честі продовжувати справу предків-козаків не словами, а справами. Від-

носно ж подальшої долі фотокартини зазначив, що найближчим Емерік Луїссет планує передати її до одного з музеїв визволеного Херсона – на урочистий захід запросить і золотонісця, що «відзнятий у ролі отамана».

Нагадаємо: поштова марка «Русській воєнний корабель, іді...!»,

яка була презентована Укрпоштою 12 квітня 2022 року, вже влітку 2023 року отримала найвищу нагороду міжнародної філателістичної мистецької премії «Asiago» (Італія) – гран-прі, або як його ще називають самі організатори – «філателістичний Оскар».

ВІЙСЬКОВІ КАПЕЛАНИ МОЛЯТЬСЯ ЗА НАБЛИЖЕННЯ ПЕРЕМОГИ НАД КРЕМЛІВСЬКОЮ ТИРАНІЄЮ

Від ПЦУ випускників капеланських курсів у стінах Софії Київської вітає митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан, як очільник Синодального управління військового капеланства ПЦУ

Днями у Черкасах пройшов «Вишкіл капеланів». Організували навчання для священників усіх підрозділів 118-ї бригади капелани управління разом із Синодальним управлінням військового духовенства ПЦУ.

У програму вишколу увійшли тренінги із психології, заняття з медіаграмотності та користування соціальними мережами, зустріч з волонтерами та обговорення стратегії розвитку капеланської служби 118-ї бригади. Духовники обговорили робочі питання з командиром бригади полковником Стуженком та з головним капеланом Сил територіальної оборони ЗСУ Сергієм Дмитрієвим, який долучився до вишколу онлайн.

Вишкіл капеланів в Черкаській бригаді ТРО відбувся вперше. Втім, священники домовилися проводити подібні навчання систематично.

Події передував проведений у стінах храму Святої Софії в Києві третій у цьому році випуск військових капеланів, які завершили курси підвищення кваліфікації. Благословили військових пастирів у столиці прийшли представники п'яти релігійних організацій — ПЦУ, УГКЦ, Всеукраїнського Союзу Церков евангельських християн-баптистів, Української Євангельської Церкви, релігійного центру Союз єврейських громад мєсанського юдаїзму, представлених серед капеланів-випускників. Від ПЦУ випускників курсів у

стінах Софії Київської вітає митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан, як очільник Синодального управління військового капеланства ПЦУ.

Цьогоріч жовтень для православних військовиків розпочався ще однією знаковою подією – у День свята Покрова Пресвятої Богородиці, День захисників та захисниць України почав діяти гарнізонний храм на честь святителя Миколая, Чудотворця, що на території Національного музею народної архітектури та побуту України.

Божественну літургію у день свята звершив голова Синодального управління військового духовенства митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан (Яременко) у співслужінні капеланів Православної Церкви України.

Разом з іншими у цей день в гарнізонному храмі молився командувач Об'єднаних Сил ЗСУ генерал-лейтенант Сергій Насв, військовослужбовці, які боронять північні кордони нашої держави, жителі та гості столиці.

«Щоденно ми підносимо молитви за успіх справ наших військових, за наближення перемоги над кремлівською тиранією та за тривалий справедливий мир. Ми просимо допомоги для наших новітніх героїв, просимо зцілення для поранених, визволення з неволі полонених. Ми з вічною вдячністю вшановуємо тих, хто віддав життя за Україну», — наголосив митрополит Іоан.

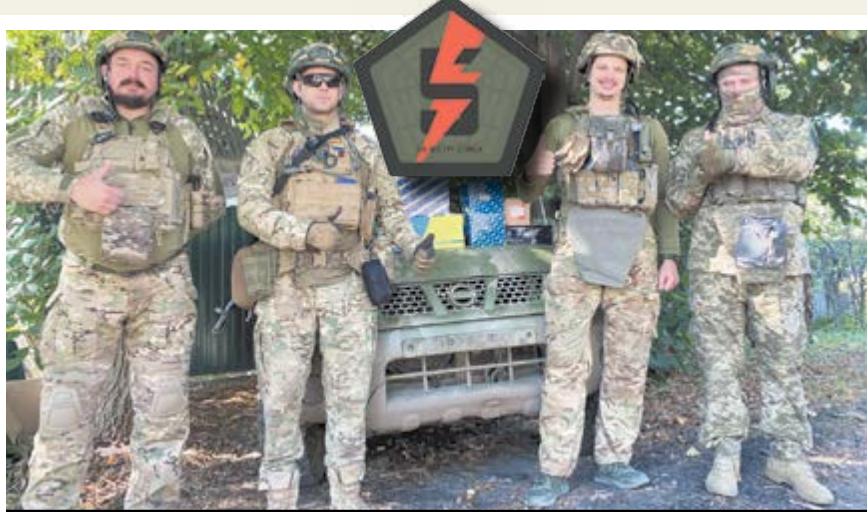
АВТО, ВІДРЕМОНТОВАНЕ «ПЕРЕМОГОЮ», ВИЗВОЛЯЛО ДОНЕЦЬКУ КЛІЩІВКУ

Кліщівка. Назва цього села на Донеччині довгий час не сходила з новинних шпальт та зведень військових. Кліщівка – село на кілька кілометрів південніше міста Бахмут. Ще до повномасштабного вторгнення росії воно було укріплено наших військових, адже за якихось 15 кілометрів була вже тимчасово окупована Горлівка.

Саме поблизу Кліщівки несли службу військовослужбовці 5-ї окремої штурмової бригади, на початку вересня вони звернулися про допомогу до волонтерів на Золотоніщині. Для успішного виконання завдань їм терміново потрібно було відремонтувати автомобіль.

«Ходова частина та система запалювання від тривалої експлуатації авто у важких умовах фронтних доріг вийшла з ладу, негайно потрібні були запчастини» - згадує заступник директора СТОВ «Перемога» Олег Марченко.

«Всі деталі були оперативним чином закуплені та

Ці штурмовики звільняли Кліщівку на авто, відремонтованому «Перемогою» з Хрущівки

відправлені поштою хлопцям у найближче прифронтове відділення.

Ми знали, що бійці забрали запчастини з пошти, проте кілька днів від них не було зворотного зв'язку, - ми хвилювалися, чи встигли допомогти хлопцям, чи всі ті запчастини підійшли... Проте вже за кілька годин надіслали нам фото та відео зі словами вдячності. Виявилось, що як тільки вони забрали деталі - швидко полагодили авто і вирушили на штурм Кліщівки. Фото та відео вони нам надіслали 18 вересня, а згодом з новин ми дізналися, що днем раніше Кліщівку було звільнено силами штурмових підрозділів «Цунами» і «Лють», 80-ою десантно-штурмовою та 5-ою штурмовою бригадами.

Це напевно один із найяскравіших моментів, коли ми з нашою маленькою допомогою відчували причетність до важливої битви за українську землю», - говорить Олег Марченко.

«Велика машина дядькам-артилеристам» від 5-річного хлопчика з Черкащини і його інтернет-підписників

5-РІЧНИЙ АВТОР ФРАЗИ «СКОРО ВЖЕ БУДЕ ПАСХА» НАБЛИЖАЄ І СВЯТО ПЕРЕМОГИ

Автор вірусної фрази «Скоро вже буде Пасха», яка стала знаменитою в Інтернеті і на телебаченні навесні 2023 року, 5-річний Матвій Брус із Золотоніського району Черкащини разом зі своїми підписниками в Instagram купив і передав бійцям ЗСУ автомобіль-позашляховик.

«Дякую всій нашій спільноті. Дякую підписникам і глядачам нашого ка-

налу за те, що долучається», - розчулено написав у соцмережах батько хлопчика, фермер Володимир Брус.

Його син Матвій Брус записав ще й спільний відеоролик з воїнами 43-ї окремої артилерійської бригади, які приїхали забирати авто.

«Передаю цим дядькам цю велику машину, щоб вони виконували всі бойові завдання і щоб швидше була Перемога!», - заявив юний золотонісець.

До речі, 43-а ОАБр, до якої передано позашляховик, має шеврони з гаслом «Битися, а не журитися» і носить почесне ім'я козацького отамана XVII століття Тараса Трясила – дослідники вважають, що на Черкащині він і народився (у Чигирині) і похований (у Корсуні).

Наступний підрозділ, на позашляховик для якого родина Брусів вже збирає кошти – знаменита Третя окрема штурмова бригада ЗСУ, трое з чотирьох комбатів якої – родом з Черкащини.

БІЛА VOLVO ІЗ ЗОЛОТОНІЩИНИ РЯТУВАЛА ВІД ГОЛОДУ ХАРКІВ І СУМИ У ПЕРШІ ДНІ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ

29 жовтня в Україні вітають з професійним святом автомобілістів. Багато з них в умовах сучасної війни є важливою складовою логістики поставок зброї і боєприпасів та переміщення військових. Проте справжніми героями стали і цивільні водії, які без зброї в руках у лютому-березні 2022 року допомогли встояти та відбити напад ворога на Харківщину й Сумщині...

Один з таких - водій вантажного «Volvo» зі СТОВ «Воля» Володимир Петько. «Шоферу» Володимир Григорович вже 45 років. Вперше сів за кермо автомобіля у 18-річному віці, коли був призваний на строкову службу. Більшу частину свого трудового стажу здобував за кермом різних вантажних автомобілів.

«Трохи пропрацював на шахті, але більшу частину свого життя тружуся шофером», - розповідає Володимир Григорович. Разом з дружиною він проживає у селі Гладківщина. Влаштувався водієм у господарство в 2014 році. Вперше із гуманітарним вантажем поїхав ще у 2015 році - тоді від підприємств СТОВ «Воля» та ТОВ «Золотоніські сади» відвозив продукти харчування військовим на Донеччину. Тож коли розпочалося повномасштабне вторгнення росії, вже мав певний досвід «фронтного екстриму».

«Десять у середині березня 2022-го мене покликав Олексій Іванович (директор СТОВ «Воля» Олексій Головка) і запитав, чи поїду я до Харкова, відвезти продукти харчування для цивільних та військових. Я погодився, - розповідає Володимир Петько. - Мій автомобіль був завантажений і нас включили до колони, яку сформували зі всієї Черкащини. На в'їзді до Харкова нас зустріли й супроводили, адже у ті дні цивільних до міста майже не пропускали. Так вийшло,

що деякі автомобілі до настання сутінок не встигли розвантажити і водіям довелося залишатися до ранку, - серед них був і я. Нам пропонували перейти у безпечні місця, проте ніхто так і не зміг залишити без нагляду свої авто, тим більше завантажені гумдопомогою. Хоча і зрозуміло було, що залишатися небезпечно, адже ночувати нам довелося в одному з найгарячіших за кількістю обстрілів районів Харкова – на Салтівці...

Тієї ночі росіяни вкотре обстрілювали околиці Харкова, зокрема і Салтівку. Посеред ночі я прокинувся від кількох потужних вибухів. На ранок нам розповіли, що за два квартали від того місця, де ми стояли, були «прильоти» із реактивних систем залпового вогню – окупанти обстрілювали житлові квартали», - згадує Володимир Григорович.

Повернувшись до рідної Гладківщини, Володимир Петько невдовзі погодився на чергову поїздку – цього разу до Сум, які перебували у напівоточенні окупантів. Проте з південно-західного напрямку були шляхи, які не контролювалися ворогом - саме цими шляхами до обласного центру направлялися боєприпаси та гуманітарні вантажі. «Дороги життя» між селами допомогли тоді втримати Суми від цілковитого оточення, а ЗСУ й населення - від окупації...

«У Суми я в'їжджав з озброєним майором поліції, який сидів поруч з мною в кабіні й показував шлях. Тоді в це місто заїхати можна було тільки так, - лише у супроводі поліції.

Добралися без затримок, практично на околиці вивантажили гуманітарну допомогу. Частина її була призначена для військових, інша - для цивільного населення. Все відбувалося настільки швидко, що я пам'ятаю цю поїздку фрагментами. Як заїхав у місто - бачив декілька зруйнованих будинків, а вже на зворотному шляху побачив дві

спалені автівки... Вийжджав з міста також у супроводі поліцейського» - пригадує поїздку Володимир Григорович.

Суми пробули у майже цілковитому оточенні 40 днів. За цей час ворог безуспішно намагався взяти штурмом місто, але всі спроби провалювалися ще на стадії розвідки. Диверсійно-розвідувальні групи ворога, яким вдавалося просочитися до міста, знищувалися оборонцями, артилерійські обстріли та блокада не давали результатів. Місто-герой вистояло. Захисники не дали можливості встановити повний контроль над Сумами, чим врятували і Київ від оточення із північно-східного напрямку.

Відважність захисників Сум стримала від подальшого наступу на столицю більше 300 танків. Ворог боявся пускати таку колону навіть поблизу міста, адже російська техніка відразу знищувалася або військовими, або добровольцями чи партизанами...

Ще три водії, які працюють на СТОВ «Воля», брали участь у гуманітарних поїздках: Володимир Тітаренко, Олександр Цибуля та Володимир Гетьман їздили у оточені містана буремному Сході. Кожна з цих поїздок варта окремої публікації, - це теж частинка нашої історії...

Володимир Петько, вольовий водій Volvo із СТОВ «Воля»... Один із трьох Володимирів відважної четвірки водіїв, які доставляли «гуманітарку» з підприємства на Золотоніщині у напівоточенні ворогом міста.

МІСЯЧНИЙ ПОСІВНИЙ КАЛЕНДАР НА ДРУГУ ПОЛОВИНУ ЖОВТНЯ

13-14 жовтня — дні молодика. Посівний календар не рекомендує працювати з рослинами в ці дати.

16-17 жовтня — посадка цибулі, часнику і шавлю в городі, а також цвітної і пекінської капусти в теплиці. Хороші дні для посадки будь-яких квітів, особливо тих, що мають шипи і колючки. Можна садити і пересаджувати будь-які плодови дерева, виноград, полуницю. Не рекомендується обрізати гілки і коріння рослин (рани довго гояться), а також розмножувати рослини через поділ коренів і цибулин.

18-19 жовтня — не дуже врожайні дні. Місячний посівний календар рекомендує збирати рослини на насіння і для тривалого зберігання. Можна заготовлювати консервацію на зиму. Посадка клематисів, тюльпанів, нарцисів, чорнобривців. Перекопування ґрунту, внесення добрив, боротьба з бур'янами і шкідниками. Не рекомендується обрізати і поливати рослини.

20-21 жовтня — підзимова посадка цибулі, часнику, петрушки, моркви, шавлю. Обробка рослин від шкідників. Мульчування ґрунту. Обрізка зайвих пагонів і відцвілих суцвіть (рани швидко гояться). Не рекомендується пересаджувати рослини і працювати з корінням.

22-24 жовтня — неврожайні дні, посів і посадка більшості культур посівним календарем не рекомендуються. Також не варто поливати і підгодовувати рослини. Можна перекопувати ґрунт і знищувати бур'яни, білити дерева, зби-

рати урожай для тривалого зберігання і консервації.

25-26 жовтня — дуже врожайні дні, можна садити будь-які рослини в теплиці і на підвіконні, сіяти сидерати, а також вирощувати озимі культури на ділянці. Дозволені дуже помірні підгодівлі і поливи. В саду можна посадити виноград, ягідні чагарники, зелену огорожу і будь-які квіти. Не рекомендується обрізати гілки і обробляти рослини

хімічними препаратами.

27-28 жовтня — дні повного місяця. Роботи з рослинами не проводяться.

29-30 жовтня — посів і посадка будь-яких культур, викопування пізніх овочів на зберігання, внесення органічних добрив. Можна садити будь-які дерева і чагарники в саду, білити стовбури і мульчувати ґрунт. Також можна зайнятися підгортанням троянд і молоді

малини. Не рекомендується пересаджувати рослини.

31 жовтня — прибирання овочів і фруктів на тривале зберігання. Боротьба зі шкідниками та хворобами. Глибоке перекопування ґрунту. Посадка квітів з в'юнкими стеблами. Вирізка хворих і зайвих пагонів садових рослин. Не рекомендується прищеплювати, пікірувати і пересаджувати рослини.

НАРОДНІ ПРИКМЕТИ ЖОВТНЯ

Українці завжди уважно стежили за погодою у жовтні, пам'ятаючи народні прикмети.

Грім у жовтні — на малосніжну, м'яку й нетривалу зиму.

Якщо швидко опадає листя — чекай суворої зими.

Гримне випадковий грим — довго не побачиш снігу.

Від першого снігу до санного сліду — пробіжить шість тижнів.

Сніг випав і залишився на деревах — отже, залишиться і на землі.

Сніг рано ляже — весна швидше слово скаже.

Тепла осінь — довга зима.

З'явилися комарі у жовтні — чекай теплу зиму.

Лист осини на землі лежить вгору «долонею» — зима буде холодною, до землі «долонею» — теплою.

Кілька днів поспіль на небі білі хмаринки — до морозів, темні хмаринки — до дощу.

Хмари «пливуть» проти вітру — чекай опадів.

Якою б сльотоваю не була осінь, після Покрови буде хоч кілька погожих теплих днів.

Якщо до середини жовтня не осипалося з беріз листя — сніг ляже пізно.

Якщо вдень випав перший сніг, він швидко розтане, а як уночі — лежатиме довше.

Перед сильним вітром горобці метушаться, перелітаючи зграйками з місця

на місце.

Сова кричить — до холоду.

Дикі гуси на відльоті — кінець бабиному літу.

Ворони вместилися на нижніх гілках дерев — бути негоді й вітру.

Голуб, відпочиваючи, ховає одну ніжку в пір'я — чекай різкого похолодання.

Лушпиння на цибулі тонке — зима буде теплою, а грубе та з багатьма «лусочками» — холодною.

Якщо восени сіренький ранок — чекай ясного дня.

Якщо вранці туман піднімається, утворюючи хмари, — перед дощем, а як припадає до землі — на сонячний день.

Чорна бузина й калина достигли не по порі — чекай холодної й лютої зими.

Якщо молодик припаде на дощовий день, то весь наступний місяць буде дощовим.

Зайці рано нагуляли жиру — на холодну й сніжну зиму.

Пізній гриб — пізній сніг.

Золоту медаль Міжнародного конкурсу освітяни з Крупського отримали після презентації напрацювань на тему «Виховання національної еліти – запорука майбутнього розвитку українського суспільства»

У школі села Крупського на Золотоніщині початкову освіту здобувають 48 учнів. Цього року педагогічний колектив було відзначено золотою медаллю за представлені освітянські праці на чотирнадцятій міжнародній виставці «Сучасні заклади освіти – 2023» (World Edu-2023), яка проходила за підтримки Міністерства освіти і науки, Національної академії педагогічних наук України та Державної наукової установи «Інститут модернізації змісту освіти».

У виставці взяли участь 388 навчальних закладів з Вінницької, Дніпропетровської, Донецької, Житомирської, Запорізької, Івано-Франківської, Київської, Кіровоград-

ШКОЛА В КРУПСЬКОМУ ЗДОБУЛА ЗОЛОТУ МЕДАЛЬ МІЖНАРОДНОЇ ВИСТАВКИ, АЛЕ ГОЛОВНИЙ ЇЇ СКАРБ – ЦЕ ВЧИТЕЛІ ТА УЧНІ

ської, Луганської, Львівської, Миколаївської, Одеської, Полтавської, Сумської, Тернопільської, Харківської, Хмельницької і Черкаської областей, з міста Києва, а також з Польщі, Литви, Румунії, Угорщини та Естонії.

У підсумку золоту медаль освітяни з Крупського на Золотоніщині здобули за результатом презентації своїх напрацювань на тему «Виховання національної еліти – запорука майбутнього розвитку українського суспільства».

Медаль «підкрипили» подарунками для школи приватне підприємство «Крупське» та його очільник Володимир Барвет, які постійно тримають руку на пульсі життя однойменного села на лівобережжі Черкащини. «Таке визнання педагогічної праці наших освітян є гарним показником їхньої цілеспрямованості у бажанні виховати гідне покоління. Ми ж розуміємо, що підтримка освітніх закладів є нашим обов'язком, як соціально відповідального бізнесу. Цього разу, порадившись, передали школярам спортивний інвентар, який допоможе виховати не лише освічене, а ще й спортивне, фізично загартоване покоління», - підкреслює Володимир Васильович.

«Ми завжди підтримуємо село в усьому, де маємо можливість допомогти. Особливу увагу приділяємо нашій школі, адже діти у сільських освітніх закладах повинні мати не гірші можливості для навчання, аніж діти з міста. Це наше майбутнє,

це потенційні наші працівники. І те, яким цей працівник буде у майбутньому та чого він досягне у житті, залежить від тих

знань і можливостей, які він отримусь ще за шкільною партою», - говорить Володимир Барвет.

Спортивний інвентар і книги – подарунок вчителям, які виховують нове покоління здорової та освіченої української нації

З РЕМОНТОМ ДОРІГ У ХРУЩІВЦІ «ВСТИГЛИ ДО ДОЩУ»

Окрім постійної допомоги військовим, внутрішньо переміщеним особам, підтримки благодійних проєктів та ініціатив, СТОВ «Перемога» постійно допомагає Хрущівці на Золотоніщині.

Наприкінці вересня, перед початком дощової погоди та холодів, окрім підготовки господарства до осінньо-зимового періоду у СТОВ «Перемога» профінансували ремонт доріг у селі Хрущівка. На ці роботи підприємство спрямувало майже пів мільйона гривень.

«Пів мільйона - це майже половина бюджету усієї Зорівської громади, що спрямували на благоустрій усіх дев'яти сіл грома-

ди. Як депутат Зорівської сільської ради, знаю, що бюджету у розмірі 1,2 млн гривень катастрофічно мало не те, щоб полатати дороги по усіх цих селах, - цього мало навіть для одного села. Ремонт доріг у Хрущівці - яскравий цьому приклад. А ця сума передбачена не лише на асфальтування. Це і утримання мереж зовнішнього освітлення, ремонт інших об'єктів благоустрою тощо.

На майже 500 тисяч гривень, які виділило СТОВ «Перемога» вдалося закрити асфальтом найбільш критичні ділянки в селі, які ще більше зруйнувалися б після перших же осінніх дощів» - говорить заступник директора СТОВ «Перемога» Олег Марченко.

«Відрихтовані» дороги – запорука комфорту поїздок пасажирських автобусів, карет «швидкої допомоги» та іншого транспорту

БОРОТЬБА ЗА ЕКОЛОГІЮ: У ПАРКУ ПЕРЕМОГИ В ПІЩАНОМУ ВИСАДИЛИ НОВІ ДЕРЕВА

Захисники екології дерева висадили у місці, де знакові назви – у парку Перемоги, на вулиці Старофортечній...

В часі, коли світ котиться до екологічної катастрофи, в центрі України, на лівобережжі Дніпра висаджують нові дерева. За ініціативи Піщанського сільського голови Руслана Семенюти спільно з філією «Золотоніське лісове господарство» в с. Піщане висаджено саджанці берези повислої та дуба в парку «Перемоги», який закладено минулоріч по вулиці Старофортечній.

Молоді деревця висаджували працівники виконавчих органів Піщанської сільської ради та працівники лісового господарства - лісничий Прохорівського лісництва Андрій Голуб та майстер лісу Аркадій Василенко.

«У червні 2021 року Президент Володимир Зеленський оголосив про започаткування екологічного проєкту «Зелена країна», в межах якого заплановано за 10 років збільшити площі лісів в Україні на мільйон гектарів, а в найближчі три роки висадити мільярд дерев. Нашим першочерговим завданням є допомогти мінімізації наслідків глобальної зміни клімату, створення захисних смуг із дерев для захисту від пилових бурь, а також збільшення показника лісистості країни до мінімально необхідних 20 відсотків», - зазначив у своєму виступі Руслан Семенюта.

В акції взяли участь працівники Піщанської сільської ради та Прохорівського лісництва

АНДРІЙ ВОВК: УРЯДОВЕЦЬ УНР З БОЙОВИМ МИНУЛИМ

Майбутній український восначальник та державний діяч Андрій Вовк народився 2 жовтня 1882 року у селі Деньги Золотоніського повіту. Батьки подбали, щоб син отримав добру початкову освіту:

1893 року Андрій закінчив земську народну чотирикласну школу, а ще через шість років – міське училище. Отриманих знань було досить і для того, щоб 1900 року бути зарахованим “вольно-определяючися 1-го разряду” до розміщеного в Черкасах 174-го Роменського полку, і для вступу 1903 року до Чугуївського піхотного юнкерського училища, яке через три роки закінчив за 1-м розрядом з відзначенням військовим міністром та почесним “занесенням на мармурову дошку” навчального закладу.

За рік до початку Першої світової війни штабс-капітан Андрій Вовк мешкав у Києві на вулиці Лютеранській, 3, а його фіцерами-однополчанами були майбутні українські генерали Володимир Янченко та Олександр Удовиченко.

У березні 1917 року з'явилися перші паростки відродження української державності. Андрій Вовк був одним із тих, хто пробудив у собі національний дух і в числі перших почав створювати українські роти у російській армії. За це земляки у солдатських шинелях обрали його делегатом Другого Всеукраїнського військового з'їзду, що проходив у Києві. Полум'яні промови провідників нації укріпили у вірі Андрія Вовка. Проте, окрилений капітан не залишився у столиці України, а повернувся на фронт.

У жовтні 1917-го солдати і офіцери-українці обрали капітана Вовка до армійської ради 8-ї армії Румунського фронту, підпорядкованої Генеральному Секретаріату Військових Справ. Подальшу службу проходив при генерал-квартирмейстерстві штабу армії, що розташовувався у Могилів-Подільському.

Згідно із розпорядженням Генерального Секретаріату Української Центральної Ради, на початку весни 1918 року Андрія Вовка призначили уповноваженим по демобілізації 8-ї російської армії. А у квітні ще й комендантом Могилів-Подільського повіту.

Повітові сотні були новими революційними військовими формуваннями. Утримувалися вони по повному штату. Їхні командири – повітові коменданти, мали подвійне підпорядкування: губернському коменданту та командирі армійського корпусу. Часом це призводило до непорозумінь, а то і конфліктів. Яскравий приклад тому - історія із сотником Вовком. У липні 1918 року за відмову брати участь у придушенні селянських повстань, Андрія Вовка за вказівкою губернського коменданта заарештували. Спочатку його утримували у повітовій в'язниці, а незабаром перевезли до Києва...

Напередодні антигетьманського повстання доля звела у київській в'язниці Косий Капонір чимало відчайдушів. Саме тут чи не вперше зустрівся Андрій Вовк із недавніми членами Київського Ревштабу Юрком Тютюнником та Михайлом Палієм-Сидорянським, яких гетьманська влада засудила до смертної кари. Не чекаючи виконання вироку, побратими роззброїли варту та комендантську сотню і разом із 150 політичними в'язнями вранці 14 грудня вийшли на вулиці Києва. Протягом дня повстанці оволоділи Печерськом, Липками, Звіринцем, Подолом... Наступного дня у столицю України увійшли війська Директорії.

Андрій Вовк залишився служити у Армії Української Народної Республіки.

Військових кадрів, здатних обіймати високі командні пости, яким до того ж довіряв би український уряд, бракувало. Власне це дало поштовх для народження десятків нових восначальників без генеральських погонів, але із значним бойовим досвідом. Одним із них був наш земляк Андрій Вовк, якого 15 січня 1919 року Директорія УНР призначила помічником командира Окремого корпусу залізнично-технічних військ УНР, а через десять днів ще й командиром 1-ї дивізії того ж корпусу.

Оцінюючи військові здобутки та заслуги перед Україною, вище військове командування у лютому 1919 призначив отамана Вовка на посаду командира корпусу залізнично-технічних військ. Щоправда, через декілька місяців на

4 грудня 1919-го Андрій Вовк отримав нове призначення – начальник штабу Київської групи військ УНР. Цю посаду він обіймав впродовж майже усього Першого Зимового походу.

Роботою штабу Київської дивізії Вовк керував до кінця травня 1920 року. І лише у першій половині червня, після підвищення до звання полковника, на період відпустки командира дивізії полковника Юрка Тютюнника, виконував його обов'язки. Та ще раз - у липні, після того як комдив Тютюнник з політичних мотивів “захворів”.

Наприкінці серпня 1920 року, при форсуванні Дністра, полковник Вовк командував бойовими операціями Лівой армійської групи військ УНР, до складу якої входили 4-та Київська та 1-ша Запорозька стрілецькі дивізії.

5 жовтня 1920 року помічнику командира Київської дивізії полковнику Вовку “за виявлені у боротьбі за самостійність Української Народної Республіки з червоними і чорними московськими імперіалістами бойові й організаційно-військові заслуги”, присвоєно чергове військове звання генерал-хорунжий.

На початку листопада ситуація на фронті значно погіршилася. А 21 листопада українське військо змушене було перейти на польську територію. Відповідно до міжнародних норм зброю і військове майно передано польській владі.

23 листопада 1920 року був підписаний наказ, згідно з яким військові відділи мали бути зосереджені “на загальних умовах інтернування в цілях організації і підготовчої праці для повернення на Україну”.

27 травня 1921 року Головний Отаман Симон Петлюра призначив генерал-хорунжого Андрія Вовка командиром 1-ї Запорозької дивізії. А 26 червня, він ще й обійняв загальне командування усіма інтернованими у Вадовицях. У розпал Другого Зимового походу, 14 листопада 1921 року, Головний Отаман призначив генерал-хорунжого Андрія Вовка командуючим армією та військовим міністром.

Андрій Михайлович Вовк сповна проявив себе як державний діяч. На посаді військового міністра він пережив зміну декількох урядів. А в уряді Пилипчука, до 14 січня 1922 року працював ще й заступником голови Ради Народних Міністрів.

Долучився він і до творення нагородної системи Української Народної Республіки. Зокрема, до розроблення та затвердження статутів орденів Республіки та Залізного Хреста. До речі, враховуючи те, що Залізний Хрест Армії УНР надавали виключно учасникам Першого Зимового походу, Симон Петлюра отримав нагороду лише після прийняття відповідного рішення. Орден йому вручили обрані таємним голосуванням члени Великої Ради – генерал-хорунжий Андрій Вовк, полковник Павловський і хорунжий Сошальський.

Наприкінці травня 1922 року, після чергової зміни уряду, генерал Вовк теж пішов у відставку. Від 1924 до 1940 року входив до Головної управи Товариства воєнків Армії УНР та Української станиці в Каліші. 1925 – заснував і очолював Українське військово-історичне товариство та деякий час керував роботою редколегії журналу “За державність”.

1936 року нагороджений Хрестом Симона Петлюри.

За декілька місяців до початку Другої світової війни, 8 травня 1939 року, у 57-річного Андрія Вовка та його дружини Софії народився син – Микола. Під час війни Андрій Вовк очолював українську громаду Німеччини. А після – працював у Союзі українських ветеранів. Із 1947 року – заступник голови Вищої Військової Ради та голови ради ордена Залізного Хреста. 1950 року Вовк стає одним із засновників українського військово-історичного товариства в Німеччині.

Від березня 1957 до 20 квітня 1967 року Генерал-хорунжий Вовк знову був військовим міністром УНР в екзилі. 1967 року його обрано почесним козаком Вільного Козацтва.

Помер Андрій Вовк у званні генерал-полковника Армії УНР, 11 лютого 1969 року, на 87-му році життя. Поховали його у невеличкому німецькому містечку Новий Ульм.

Олег ШАТАЙЛО

Святослав Шрамченко

Андрій Вовк

Володимир Сальський

Довідка «Козацького краю»:

Сто років тому (1923) першим редактором заснованого на еміграції в Польщі журналу «Табір» став генерал Армії УНР Андрій Вовк родом із золотоніського с.Деньги.

Цікаво, що співробітниками цього журналу стали й інші чільні офіцери українського війська, чий імена не чужі Черкащині: радник президента УНР в екзилі, уродженця Канівщини Андрія Лівчицького - генерал Володимир Сальський, уродженець Уманщини Гнат Порохівський та ад'ютант засновника української морської піхоти, уродженця Драбівщини, контр-адмірала Михайла Білинського - Святослав Шрамченко...

чолі залізничників став інший старшина, а Вовк - інспектором корпусу залізнично-технічних військ.

У середині липня до Армії УНР приєдналася повстанська дивізія Юрка Тютюнника, яка майже відразу була переформована у дводивізійну Київську армійську групу. Сотник Андрій Вовк 24 серпня 1919 року отримав посаду вартового отамана (генерала) штабу групи. На цьому посту він брав участь в боях з червоними і білими окупантами за Христинівку, Умань, Тальне, у наступі на Голованівськ.

Проте на війні від штабної до бойової посади - один крок. 28 вересня 1919 року Вовк приступив до командування 5-ю пішою Селянською дивізією Київської групи армії УНР.

Наприкінці вересня дивізія була виведена з резерву і перебувала в районі Копайгород-Дашів-Монастирище. Після тривалих боїв на Поділлі, 29 жовтня Київська група була відведена в тил “для приведення себе до ладу”...

ВИТОКИ СЛАВИ: ТРИУМФИ Й ПОРАЗКИ ЗОЛОТОНІСЬКОЇ КОЗАЦЬКОЇ СОТНІ

1625 року в складі Черкаського козацького полку з'явилася Золотоніська сотня. Її козакам судилося прославитися волелюбністю й військовою звитягою в багатьох баталіях...

Вже у війську Богдана Хмельницького козаки Золотоніської сотні, керовані сотником Остапом Зайцем і осавулом Ференсом Золотоніським, відзначилися особливим героїзмом під час битви з поляками під Збаражем.

Коли ж після смерті Хмельницького здобута ним Гетьманська держава зазнала краху, Золотоноша зустріла спротивом чужинців-московитів і довго залишалася острівцем свободи. Причому не тільки в переносному, а й у прямому значенні слова, бо 2000 козаків Золотоноші та Переяславського полку, які через 12 років після Переяславського договору з Росією повстали проти своєї старшини і влади Москви, тримали оборону, по суті, на острові, утвореному річкою Золотоношкою та її притокою. П'ять олійниць, три водяні млини і два вітряки, шість крамниць і шинок рятували козаків від голоду в «блокадній» Золотоноші. Кілька тижнів козаки успішно відбивали напади російських військ Щербатова: гармати із земляних валів золотоніського замку поливали ворога свинцем, а обковані залізом Кропивнянська та Переяславська брами міста час від часу випускали козацьку кавалерію в шалені контра-таки зі списами і шаблями наголо...

1700 року розпочалася довга Північна війна, в якій Росія боролася проти Швеції за вихід до Балтійського моря за рахунок загарбання чужих земель. Початок тієї війни був тяжким для військ Петра I – шведи Карла лущували їх по всій Європі, як німий сторож сопливого хлопчика, пійманого в чужому садку за крадіжкою яблук. Особливо розгромною була поразка московитів під Нарвою, де недобитим військом довелося скласти перед шведами свої знамена. То вже набагато пізніше з'явиться приказка «Бити, як шведа під Полтавою», бо за іншого розвитку подій могла вона звучати і так: «Бити, як московита під Нарвою»... Ряд перемог над росіянами дав королеві Карлу у Європі славу «новітнього Олександра Македонського». Задерши носа, він навіть перестав брати армію Петра у розрахунок, вважаючи її за непотріб на фоні тогочасних армій Європи. Як виявилось, даремно...

Першу перемогу над шведами вдалося здобути вже через рік, 29 грудня 1701 року під Ерестфером в Естландії (сучасна Естонія). Тут якраз і відзначилися козаки Золотоніської сотні, яка була союзницею військ Петра.

козацького життя...

В Ерестферській битві полягло близько тисячі козаків і московитів, поклавши в сніг утричі більше порубаних шаблями і скототих штиками шведів... Проте вже зовсім скоро під час оборони польського містечка-фортеці Ляховичі (нині це – Білорусь), практично вся Золотоніська сотня потрапила спочатку в оточення, а потім і у полон. Перегнані у Швецію, практично всі козаки померли від чуми. Вижити вдалося зовсім небагатьом, зокрема золотоніському сотникові Лук'янові Шульзі.

Тісно пов'язане із Золотоношею ім'я гетьмана Запорозької Січі (у 1714–1737 роках) Івана Малашевича. Щоправда, вольниця козацька тоді була вже швидше умовною, бо у «Зовнішньому Коші» (навколо Січі) стояли російські війська так званого Новосіченського ретраншементу, які мали наглядати за занадто непокірними козаками...

Батьки Малашевича жили в Золотоноші. Після смерті їх поховали знов-таки у Золотоноші, біля Микільської церкви. Гетьман подарував цій церкві розкішне Євангеліє київського друку. Сам же Іван Малашевич поліг у бою за православну віру і спокій свого краю – у бойовому козацькому поході на Очаків...

Під час Коліївщини Золотоноша була однією з тилкових баз гайдамак. Зокрема 1752 року в Коробівському монастирі зимували гайдамацький загін Вовка.

1812 року 600 золотоніських козаків записалися добровольцями до 5-го полку, формуванням якого займався знаменитий автор української «Енеїди» Іван Котляревський. У боях проти французів Наполеона золотонісі знову були в числі найкращих, особливо відзначившись під час визволення білоруського Могилева. А золотонісець, генерал Дмитро Неверовський став одним із найвідоміших воєначальників тієї війни...

Сама ж Золотоноша вже поступово втрачала блиск і славу вільного козацького містечка, перетворюючись на провінційну глушину, звичну для так званої Малоросії – пригнобленої окраїни Російської імперії. Майбутній знаменитий поет Дмитрашко бродив вулицями рідних золотоніських кутків Хобата, Вераліївка, Струнківка, Трощина, Згурівка, Радькове... Набирався вражень, аж поки не написав свою бурлескно-трагедійну поему «Жабомишодраківка». Втім, саме він написав і слова пісні, яку багато хто нині вважає народною – «Чорні брови, карії очі...» Це був час, коли тільки самі козацькі містечка тимчасово перетворювалися в окупації на помийниці бундючної імперії. А от «карії очі» золотонісців залишалися такими ж, як у предків-козаків – блискучими від любові до свого краю і жаги до вільного

Олександр БРАВАДА, малюнки Олексія БОНДАРЕНКА

В УКРАЇНІ Є СВІЙ «ХЕЛЛОВІН» – ВЕЛЕСОВА НІЧ

В Україні вже багато років відзначають чужоземне свято Хелловін, у ніч з 31 жовтня на 1 листопада. За легендою, у цю ніч душі всіх померлих приходять на землю та блукають вулицями. Дехто ставить до цього святкування вкрай негативно, зазначаючи що це «чуже», запозичене свято. Проте запозичена лише назва, адже в українців раніше був свій Хелловін. Існував він за язичницьких часів і звався Велесова ніч (в честь одного з язичницьких божеств), яка святкувалася так само з 31 жовтня на 1 листопада, коли душі усіх померлих спускались на землю.

Ніч на 1 листопада прийнято згадувати хорощі речі про своїх померлих родичів, ставити свічку та залишати на вулиці чи на підвіконні частування для потойбічних гостей. Найбільшою вдачею вважалося побачити у сні в цю ніч когось із померлих родичів.

В українців була традиція у цю ніч запалювати багаття у найвищій точці земельної ділянки, стрибати через вогнище. Також ходили по розпеченому вугіллю – цей процес символізував очищення тіла і духу від злих сил...

Вважається, що у Велесову ніч тоншають кордони між світами. Духи наших предків повертаються до своїх нащадків, щоб навчити і благословити весь рід. Саме тому в українців Велесова ніч була сімейним святом.

Велес – це дохристиянський, язичницький бог. Його вважали богом мистецтва, музики, поезії, краси, таланту, щастя та любові. Покровитель усіх творчих людей, волхвів, вішунів та ясновидців. А також опікун усього живого. Вважали, що саме він відповідальний за розквіт людської душі. Також, Велеса вважали покровителем худоби. Вірили,

що саме він навчив людей співіснувати з природою: обробляти землю, вирощувати зерно й худобу. Він ччив не вбивати тварину, а доглядати за нею, дбати про неї і за це брати у неї молоко чи зістрижене хутро.

Згідно віруванням Велес, перш за все – бог достатку. Тож наші предки шанували його так само сильно, як і Перуна, та ставились з повагою до традицій на Велесову ніч. Недаремно і відомий ресторан під Черкасами на лівому березі Дніпра називається «Велес»...

Про гарбуз – символ не тільки Хелловіну, але й українських свят, пише відома письменниця Лада Лузіна: «Особисто для мене стало дивним відкриттям, що легендарний гарбуз з вогняним оскалом – зовсім не іноземець, а активний учасник ряду давніх народних свят українців», – пише вона. І наводить цитату українського етнографа Олександра Курочкіна, який пов'язує гарбуз зі святом Андрія, що відзначається у листопаді: «У подільських селах із святом Андрія був пов'язаний звичай виготовлення гарбузових масок. Освітлені зсередини свічкою (а пізніше – ліхтариком), у темряві вони нагадували людський череп – чим не український Хелловін? Зазвичай хлопці лякали ними дівчат «на порі», тобто тих, які досягли шлюбного віку».

Лузіна також описує святкування Нового року в Україні – до реформи Петра I його відзначали восени: «На київських базарах влаштовували справжнє свято вогнів і святкували «Одруження свічки». Саме з цього дня в Україні починали працювати при вогні, свічках і скіпках... Й один з перших вогнів Києва спалахував у тому самому гарбузі-світільнику, які ми зараз асоціюємо виключно з іноземним Хелловіном»

За публікаціями Лади ЛУЗІНОЇ та Вікторії ДЕМИДЮК.
Малюнок Дмитра КРИВОНОСА

ПРАВОСЛАВНИЙ КАЛЕНДАР

26 жовтня за новим календарем –
День Святого Димитрія Солунського

Одним з найбільш відомих святих, що однаково глибоко шануються як Східною, так і Західною християнською церквою, є великомученик Димитрій Солунський.

Згідно з церковними хроніками, Димитрій був знатного походження: він походив з родини римського проконсула, намісника-правителя імперії у Фессалоніках (Солуні) та всій Нижній Паннонії (сучасні Греція і Південні Балкани). Попри високе походження, його батьки таємно стали християнами. Тому хлопчик був хрещений при народженні і виховувався відповідно до християнських цінностей. Після смерті батька Димитрій успадкував його посаду проконсула.

Ризикуючи накликаючи на себе гнів Риму, він відкрито зізнався в прихильності до християнства, проповідував у місті Солунь (сучасні грецькі Солоніки) і звернув до Христа багатьох місцевих жителів. Звістки про намісника-християнина швидко дійшли до кесаря імперії Максиміліана-Відступника, затятого язичника, який ненавидів все, що було пов'язано з Христом. На момент отримання доносу він саме проїжджав через Балканський регіон, повертаючись з чергової війни проти слов'янських племен. Дізнавшись про те, що відбувається в провінції, Максиміліан розгнівався, звернув з маршруту і спішно вирушив до Фессалоніків.

Довідавшись про це, святий Дмитро завчасно дав вказівку своєму вірному помічнику Луппу роздати масток убогим, сказавши: «Розділи багатство земне між ними — будемо шукати собі багатства небесного», а сам віддав посту й молитві, готуючи себе прийняти вінець мученика. Коли імператор Максиміліан увійшов у місто й викликав до себе Дмитра, останній сміливо визнав себе християнином. Максиміліан дав вказівку посадити Дмитра до в'язниці, тим часом сам віддав ганебним гладіаторським побійщам, милуючись, як його улюблений борець-германець Лія скидав із високого помосту на списи воїнів, переможених ним християн. Відважний юнак Нестор, із солунських християн, прийшов до в'язниці до свого наставника Димитрія і просив його дати благословення на боротьбу з варваром-германцем Лієм. Одержавши благословення, Нестор переміг Лія й скинув його з помосту на списи воїнів, так само, як убивця-язичник скидав християн. Розгніваний імператор наказав негайно позбавити життя святого мученика Нестора, а також послав воїнів до в'язниці убити списами святого Дмитра. Їхні тіла були поховані біля міської стіни. Це сталося в жовтні 306 року.

Учень намісника на ім'я Лупп, звернений священномучеником у християнську віру, взяв його окроплену кров'ю ризу і перстень, за допомогою яких згодом зробив багато зцілень і різних чудес...

Народні повір'я та прикмети

✓ На Русі святий був традиційним заступником всіх людей, які страждали від гніту загарбників. До нього молилися під час грабівницьких нальотів половців, печенігів та інших ворогів з Дикого Степу. Звертаймо до нього молитви і в часі боротьби проти московських окупантів!

✓ Хлопчиків, народжених в цей день, віддавна охоче навчали військовій справі, — більшість з них пізніше становили основу княжої дружини Києва.

✓ На стіл в цей день господині завжди намагалися подавати якомога більше м'ясних і рибних страв. Вважається, що таким чином віддають хвалу святому-воїнові.

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

14-31 жовтня

14 жовтня – День українського козацтва, День створення Української повстанської армії (УПА)

15 жовтня 1583 р. більша частина території сучасної України перейшла з Юліанського на Григоріанський календар – разом з Польщею, Литвою, Іспанією, Португалією та більшістю територій сучасної Італії. До кінця року на цей календар перейшли і Франція, Португалія, Нідерланди, Люксембург. Потім календар було запроваджено і в інших країнах Європи. Однією з останніх на сучасний календар перейшла Росія – у 1918 році...

15 жовтня 1893 р. народився Андрій ДОЛУД, генерал-хорунжий Армії УНР, начальник штабу Армії УНР 1-го Зимового походу.

15 жовтня 1959 р. московський агент Богдан Сташинський убив Степана БАНДЕРУ.

16 жовтня 1648 р. Максим КРИВОНІС взяв приступом Високий Замок у Львові.

16 жовтня 1657 р. майбутній переможець над московським військом Іван ВИГОВСЬКИЙ підписав угоду зі шведами, яку підготував ще Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.

17 жовтня 1113 р. завершено спорудження Києво-Михайлівського Золотоверхого собору (зруйнованого московськими більшовиками 1934 року).

18 жовтня 1918 р. у Львові утворено Українську Національну Раду, яка очолила український національний рух в Австро-Угорській імперії.

18 жовтня 1922 р. загинув городищенський отаман Антін ПРОЗНИЙ.

20 жовтня 1814 р. народився Яків ГОЛОВАЦЬКИЙ, учений і письменник, член "Руської трійці".

20 жовтня 1886 р. народився Яків ВОДЯНИЙ, смілянський полковник Вільного козацтва, драматург.

20 жовтня 1896 р. народився отаман Яків ХОМЕНКО (СМУТНИК-СМУТНЕНКО).

20 жовтня 1930 р. московити вбили Юрія ТЮТЮННИКА, генерал-хорунжого Армії УНР родом з Черкащини.

21 жовтня 1897 р. народився Дмитро СТОПКЕВИЧ, бандурист, підполковник Армії УНР.

21 жовтня 1921 р. уродженця Черкащини Василя ЛИПКІВСЬКОГО висвячено на митрополита УАПЦ.

21 жовтня 1933 р. Микола ЛЕМИК виконав атентат у російському консульстві у Львові на знак протесту проти Голодомору в Україні.

22 жовтня 1894 р. народився Яків ГАЛЬЧЕВСЬКИЙ, командувач Подільської повстанської групи.

23 жовтня 1894 р. народився Дмитро СОКОЛОВСЬКИЙ, повстанський отаман.

23 жовтня 1917 р. Павло Скоропадський обраний гетьманом українського козацтва.

24 жовтня 1884 р. народився Микола ЧЕБОТАРІВ, начальник контррозвідки Головного отамана Армії УНР.

25 жовтня 1625 р. відбувся щасливий бій козаків під проводом Марка ЖМАЙЛА проти поляків.

26 жовтня 1612 р. запорожці спільно з поляками здобули Москву.

26 жовтня 1901 р. народився Іван ГАВРИШ, кубанський бандурист.

26 жовтня 1971 р. помер Роман САМОКИШИН (САМОКИШ), актор українського театру Івана Мар'яненка, організатор Вільного козацтва, полковник Армії УНР.

28 жовтня 1989 р. Верховна Рада УРСР ухвалила Закон про державний статус української мови.

29 жовтня 1794 р. помер письменник і філософ Григорій СКОВОРОДА.

29 жовтня 1914 р. – перемога українських січових стрільців над російськими військами у бою на горі Ключ у Карпатах.

29 жовтня 1922 р. загинув Іван ЧЕРНОУСОВ (отаман ЧОРНИЙ ВОРОН), командир Лебединського полку Холодноярської організації.

30 жовтня 1653 р. – до гетьманської столиці Чигирин під залпи з гармат внесли загиблого в бою на території сучасної Молдови гетьманіча Тимоша Хмельниченка.

30 жовтня 1919 р. смертельно поранено під Каневом на Черкащині отамана ЗЕЛЕНОГО.

30 жовтня 1922 р. загинув голованівський отаман Роман БАБІЙ.

31 жовтня 1889 р. народився Зенон НОСКОВСЬКИЙ, організатор сокільського руху, командир 4-ї сотні УСС, старшина УГА.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ
№18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край

Засновник –
Чигиринська ГО «Вільне Козацтво Холодного Яру»

Головний редактор – Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Редактор випуску – Петро ДОБРО

ГАЗЕТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

вул. Надпільна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел. (067) 473-66-72 (Telegram, Viber)
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ФОП Журило С.Д.,
м. Черкаси, вул. Кобзарська, 1а. Тираж – 1000 екз.
Замовлення №1140.